

Göçe Göçe Dedem Karabekir Paşa'nın Askeri 35

– Ömer Faruk · 13 Ekim 2016

Osman dedeme sordum:

-Bu kadar mı dede, Galiçya'dan sonrası yok mu?

Gülümseyerek cevap verdi.

-Daha ne olsun! Şaka yaptım şaka; daha anlatacaklarım var. Ama yarına kalsın.

•••

Ertesi gün olduğunda Osman dedem, gene sözünü tuttu ve başladı anlatmaya:

“Galiçya'da savaş bittince bizi terhis ettiler. Oradan ayrılıp bazen trenle bazen yayan; haftalarca süren bir yolculuktan sonra köye döndüm. Dönüşüm herkesi sevince boğdu. Yaşadıklarımı merak ediyorlardı, anlattım. Her sorana, hem de defalarca... Amcam, oğlu Hüseyin'in başına gelenleri sükunetle dinledi. Ölünceye kadar da, hep bir gün dönecek umuduyla bekledi. Her gün, askere giderken köyden ayrıldığıımız saatte, bahçe kapısının önüne çıkıp, dakikalarca nahiyeden gelen yolu gözledi. Fakat amcaoğlu Hüseyin'i bir daha görmek bizlere nasip olmadı.

Savaş bitti, başka bir dert başladı. Duyardık, Bulgar çeteciler civar köylere baskın yapıp; insanların malına, canına ve ırzına zarar verirlermiş. Önceleri devletin, bunlarla başedip yok edeceğini düşündük. Yanılmışız. Meğerse eşkıya, Balkanlara hükümdar olmuş! Devletin gücünün bu üç paralık eşkiyaya yetmediğini anlayınca, birkaç köyün gençleri biraraya gelip, dokuz kişilik bir Türk çetesi oluşturduk. Önce çetemize bir reis seçtik. Çetede kararları bir kişinin vermesi ve diğerlerinin bu kararları kayıtsız şartsız kabul etmesi, uyması gerekiyordu. Her kafadan bir ses çıkarsa, o çete çok kısa zamanda yok olur giderdi. Çete reisinin her emri kanundur. Dinlemeyen, uymayan bunun bedelini canı ile öder. Biz reis olarak Çakır Süleyman'ı seçtik. Çakır Süleyman Reis; iri yarı, adaleli, iki metreye yakın boyu olan, sarı saçlı, açık mavi gözlü, benden beş-altı yaş büyük, oldukça yakışıklı bir genç... Reisliği hak eden bir kişiydi. Asla yalan söylemez ve haksızlık yapmazdı. Haksızlıklar karşısında, hemen isyan ederdi. Bu yüzden de birçok defa zarara uğramış, başını derde sokmuştu. Ama o, bu gibi durumlarda kâr zarar hesabı yapmaz, hemen ortaya atılırdı. Aşırı heyecanlı olmasının dışında, bir kusuru yoktu.

Bulgar ve Rum köylerine baskınlar vermeye başladık. Zaman zaman Bulgar ve Rum çetelerle, göğüs göğüse savaş da yaptık. Çetecilik zor iş. Bütün ömrün dağlarda, ormanlarda geçiyor. Ganimet elde edersen iyi de, bu işin tehlikesi de çok fazla. Çeteciliğin kuralları, karşı taraf için de kendi tarafı için de oldukça acımasız. İhanetin asla affı yok bu işte. Düşmana istihbarat vereceğine, canını ver daha iyi. Gizlilik en önemli kural. Rakip çetelere merhamet, kendi çetenin felaketi demektir ve düpedüz ihanettir. Çete mensubu, her zaman sağlıklı ve güçlü olmak zorundadır. Hastalanmak yok; yaralanmak hiç yok! Hele hele yaralanıp da kaçamayacak bir durumda isen, düşman tarafından değil kendi arkadaşların tarafından öldürülmen söz konusu. Çünkü yaralı olarak düşmanın eline düşersen, işkence yaparak çetenle ilgili bütün sırları öğrenebilirler ve bu da çetenin sonunu getirir. Sırları anlattın diye, senin canını

bağışlayacaklarını zannetme; gerekeni öğrendikten sonra hemen öldürürler.

Bu gerçekleri hepimiz bilirdik. O yüzden ağır bir şekilde yaralanan bir arkadaşımız onu öldürmede tereddüt ettiğimizi görünce "Ne durursunuz? Beni öldürün ve kaçın. Yoksa gavurun elinde acı çekerek ölmemi mi istiyorsunuz?" Demişti.

Çetemizin ünü, kısa zamanda Trakya'da ve Balkanlar'da yayıldı. Halk arasında, Sarı Reisin Çetesi diyorlardı bize. Diğer çetelerde olmayan prensiplere sahiptik. Türk köyüne saldırmak yok. Eğer Bulgar ya da Rum köyünde yaşayan bir Türk evini yanlışlıkla talan ettiysek, Türk olduklarını öğrendiğimizde hemen mallarını iade ediyorduk. Kadın ve kızları dağa kaldırmak, köylüleri öldürmek yok. Irza geçme de yasak. Rakip çetelerin adamlarına acımak yok. Köklerini kurutuncaya kadar savaşmak için yemin etmiştik.

Altı aydan fazla dolaştık dağlarda. Üç arkadaşımızı çatışmalarda kaybettik; onlarca Bulgar ve Rum çetecisini de öldürdük. Daha devam ederdik, ama o sırada bir efsane dolaşmaya başladı etrafta: Doğu Cephesi Kumandanı Karabekir Paşa. Büyük bir kahramanmış, askeriyle beraber düşmana karşı göğüs göğüse savaşmış; o askerini oğlundan, askeri de onu öz babasından ayırmazmış.

Boş zamanlarımızda Karabekir Paşa ile ilgili duyduklarımızı birbirimize anlatıyor, kendi anlattıklarımız karşısında bile tüylerimiz diken diken oluyordu. Karabekir Paşa hikayeleri, bizim moral kaynağımızdı, yaşama amacımızdı adeta. Ve kararımızı vermiştik: Çete olarak Doğu Cephesine gidecektik, bu kahramanın bir neferi olacak ve onun yanında savaşacaktık.

Aylar sürdü gitmemiz.Yolda iki arkadaşımızı kaybettik. Sağ kalanlar, yani dört kişi Karabekir Paşa'nın askeri olma şerefine eriştiler.

Anlatılanların az bile olduğunu, yaşayınca gördük ve anladık. Bu paşa, gerçekten büyük bir kumandandı. Korku nedir bilmiyordu. Ne zaman nereden çıkacağı hiç belli olmazdı. Yemek yerken, siperde beklerken, düşman ateşine karşılık verirken, düşmanla boğaz boğaza dövüşürken yerden biter gibi insanın yanbaşında beliriveriyordu Paşa. Defalarca onu görmek, bana ve arkadaşlarıma nasip oldu. Bir baba gibi sırtımıza hafifçe vurur, başımızı okşardı. Her zaman yüzünde askerine karşı bir gülümseme, gözlerinde derin bir sevgi vardı.

Doğu'da Ermenilerin yaptığı zalimliği anlatacak kelime bulamam. Çok acımasızdılar. Ellerine düştün mü vay haline! Sadece askere değil kıza, kızana, yaşlıya da aynı zalimliği gösteriyorlardı. Biraz da tabansızdı bu hergeleler. Esir ettiğinde köpekleşiyorlardı. O zaman da biz acımıyorduk onlara. Dere çataklarında kurşuna dizdiğimiz Ermeni askeri çok oldu.

Bir gün, Ermenilerin ele geçirdikleri bir köyde, katliam yaptıkları haberleri askerler arasında dolaşmaya başladı. Bu konuda çok güvenilir bir istihbarat alınmış. Birlik komutanı emir verdi: Köy her ne pahasına olursa olsun kurtarılacaktı. "İnşallah geç kalmayız!" diyerek harekete geçtik. İlk atakta 70-80 kişilik bir grup düşmanı da esir aldık. Bir o kadarını öldürdük. Bizden de şehit düşenler oldu. Köyden Ermenileri püskürttük, ama korktuğumuz başımıza gelmişti. Çünkü bırak insanı, köyde canlı hayvan bile kalmamıştı.Yanmış insan kokusu, bütün köyü kaplamıştı. İnsanları samanlıklara, camiye toplayıp ateşe vermişlerdi. Köyün her tarafından gökyüzüne kara dumanlar yükseliyordu. Parça parça edilmiş, ufacak kıran cesetleriyle doluydu köy sokakları. Sağ kalan birkaç kişiyi de biz saldırdıktan sonra kaçarken öldürmüşlerdi. Bunlardan yaralı yaşlı bir amcayı can çekişirken bulduk. Durumu umutsuzdu. Bizim sıhhiye bir şeyler yapmaya çalıştıysa da boşuna. Az sonra o da, ruhunu teslim etti. Nur yüzlü bir

dedecikti, nur yüzlü...

Köyde sağ insan kaldığı konusunda, umudumuz yoktu. Buna rağmen bütün köyü aradık, küllerin içini bile karıştırdık belki bir cana rastlarız diye... Bulamadık.

Asker bu gördükleri karşısında öfkeli ve çaresizdi. Eri de komutanı da gözyaşlarına boğulmuşlardı. Koca koca kumandanlar hüngür hüngür ağlıyorlardı. Arkadaşları şehit düştüğünde bazen gözlerinden tek damla bile yaş akıtmayan bu insanlar, ağlıyorlardı. Başka ne yapabilirlerdi ki...

Gece dinlenmeye çekildiğimizde, esir aldığımız 70-80 Ermeni askerinin etrafını kuşatmış bekleyiyorduk. Hepimiz kin doluyduk onlara karşı. Tir tir titiyorlardı, belki de başlarına gelecekleri sezmişlerdi. Onlara ne yapılacağına komutanlar karar verecekti. Ama bir karar çıkmamıştı henüz. Bir asker: "Bu alçakların gücü kadına, çocuğa, ihtiyara yeter. Onları öldürmeyi kahramanlık zannederler. Yok mu bu namussuzlardan intikamımızı alacak!" diye bağırıyordu. Bu çağrıyı beklermiş gibi, güçlü kuvvetli, uzun boylu bir asker olan "Kürt Memet", elinde bir pala ile daldı bu esirlerin arasına. Vurdu, vurdu... Ermeniler, Kürt Memet vururken kaçmaya çalışıyorlardı, ama etrafları bizim tarafımızdan çevrildiği için bir yere gidemiyorlardı. Kürt Memet, yarım saat içinde 25-30 kişiyi öldürdü en azından; bir o kadarını da yaraladı. Sonra birkaç kişi elinden palayı alıp, komutanların yanına götürdü Kürt Memedi. Ona ne olduğunu bilmiyorum. Çünkü bir daha onu görmedim ve hakkında herhangi bir şey de duymadım. Doğrusu yiğit çocuktur. Zaten Kürtlerin hepsi çok iyi savaşçıydılar. Cesurdular. Ermenileri de hiç sevmezlerdi."

(Devam edecek...)